

Deșeu

Bragagiu

Pe-acoperișul mănăstirii sânt
Pun ultimele buchii de șindrilă,
Iar schelele îs date la pământ
Împrăștiindu-și restul pe argilă.

Și crucea ca un vârf de obelisc
Lucește-n cer tăcută și cu aur
Parcă aș fi pe un sfârșit de pisc
Ținându-mă pe solzii de balaur.

Doar mă lipesc atât de-nsingurat
Cu pieptul încălzind acoperișul,
Iar undeva Luna privește-n sat
Și-ascultă cum se roagă ei frunzișul.

Am ridicat cu suflet și cu mâini
Clădirea sfântă toată în vedere
Și anii înmulțiți la săptămâni
Doar îmi smulgeau din inimă putere.

Aștern cu palma ultimul meu vers
Ce-i prins în cuie-aici la înălțime,
Aș vrea să fug pe stele-n Univers
Cu tot cu slove, ritmuri și cu rime.

Dar astrele se-nalță fără-a fi
Atinse chiar măcar de-o bătătură
Mă țin de crucea mare ca de-o zi
Ce-mi mângâie speranță și făptură.

Doar trebuie cumva ca să scobor
Din vârful înălțatelor avânturi
Iar jos prohodu-mi cântă un sobor
Cu versuri de la propriile-mi cânturi.

Eu îmi voi pune stihuri ca Icar
În aripi curajos de a preface
Îngreuiate brațe de zidar
Să mă arunc pe aerul de pace.

Dar știu că zborul meu am să-l închid
Și voi cădea îmbogățindu-mi glia
Când părăsita voce dintr-un zid

POEZII ONLINE

Îmi va citi orfană poezia.
Victor Bragagiu